

POSTANOWIENIE

Dnia 10 marca 2015 r.

Sąd Najwyższy w składzie:

SSN Zbigniew Myszka (przewodniczący)

SSN Maciej Pacuda (sprawozdawca)

SSN Jolanta Strusińska-Żukowska

w sprawie z wniosku G. S.A. Oddział w Polsce
przeciwko Zakładowi Ubezpieczeń Społecznych
o wydanie pisemnej interpretacji przepisów w zakresie odprowadzania składek,
po rozpoznaniu na posiedzeniu niejawnym w Izbie Pracy, Ubezpieczeń
Społecznych i Spraw Publicznych w dniu 10 marca 2015 r.,
zażalenia organu rentowego na postanowienie Sądu Apelacyjnego w [...] z dnia 9 września 2014 r.,

- 1) uchyla zaskarżone postanowienie,**
- 2) zasądza od G. na rzecz Zakładu Ubezpieczeń Społecznych kwotę 120 (sto dwadzieścia) złotych tytułem kosztów zastępstwa prawnego w postępowaniu zażaleniowym.**

UZASADNIENIE

Sąd Apelacyjny – Sąd Pracy i Ubezpieczeń Społecznych postanowieniem z dnia 9 września 2014 r. odrzucił wniosek Zakładu Ubezpieczeń Społecznych o wstrzymanie wykonania wyroku Sądu Apelacyjnego z dnia 3 kwietnia 2014 r., wydanego w sprawie z odwołania G. przeciwko Zakładowi Ubezpieczeń Społecznych o wydanie pisemnej interpretacji przepisów w zakresie odprowadzenia składek.

W uzasadnieniu wymienionego postanowienia Sąd Apelacyjny wyjaśnił, że w dniu 31 lipca 2014 r. pełnomocnik Zakładu Ubezpieczeń Społecznych złożył skargę kasacyjną od wyroku Sądu Apelacyjnego z dnia 3 kwietnia 2014 r. wraz z wnioskiem o wstrzymanie wykonalności tego wyroku. Sąd Apelacyjny postanowieniem z dnia 4 września 2014 r. odrzucił jednak skargę kasacyjną.

Sąd Apelacyjny wyjaśnił też, że zgodnie z art. 388 § 1 k.p.c. w razie wniesienia skargi kasacyjnej, gdyby na skutek wykonania orzeczenia stronie mogła być wyrządzona niepowetowana szkoda, sąd drugiej instancji może wstrzymać wykonanie zaskarżonego orzeczenia do czasu ukończenia postępowania kasacyjnego. Regulacja art. 388 k.p.c. umożliwia wstrzymanie z mocy orzeczenia sądu wykonania prawomocnego orzeczenia sądu drugiej instancji lub uzależnienie wykonania tego orzeczenia od złożenia zabezpieczenia.

Sąd Apelacyjny podkreślił, iż dopiero złożenie skargi kasacyjnej otwiera drogę do wstrzymania wykonania wyroku. W przypadku zaś odrzucenia skargi kasacyjnej, wniosek o wstrzymanie wykonalności orzeczenia staje się bezprzedmiotowy, gdyż zgodnie z dyspozycją art. 388 § 1 k.p.c. wniesienie skargi kasacyjnej stanowi przesłankę złożenia wniosku o wstrzymanie wykonalności wyroku. Tymczasem, pełnomocnik Zakładu Ubezpieczeń Społecznych wniósł skargę kasacyjną, jednakże z uwagi na nieuzupełnienie jej braków wskazana skarga postanowieniem z dnia 4 września 2014 r. została odrzucona. Zatem jej wniesienie nie wywołało żadnych skutków procesowych.

Organ rentowy Zakład Ubezpieczeń Społecznych wniósł do Sądu Najwyższego zażalenie na postanowienie Sądu Apelacyjnego z dnia 9 września 2014 r. o odrzuceniu wniosku o wstrzymanie wykonania wyroku Sądu Apelacyjnego w sprawie, domagając się uchylenia zaskarżonego postanowienia w całości i rozpatrzenia wniosku zgodnie z jego treścią i z dotychczasowym stanowiskiem pozwanego oraz zasądzenia od wnioskodawcy kosztów zastępstwa procesowego według norm przepisanych.

Sąd Najwyższy zważył, co następuje:

Zażalenie jest uzasadnione.

W sprawie II UZ 74/14, toczącej się między tymi samymi stronami, zainicjowanej zażaleniem wniesionym również przez Zakład Ubezpieczeń Społecznych na postanowienie Sądu Apelacyjnego z dnia 4 września 2014 r. odrzucające skargę kasacyjną organu rentowego, wniesioną od wyroku Sądu Apelacyjnego z dnia 3 kwietnia 2014 r., Sąd Najwyższy uznał zasadność tego zażalenia i postanowieniem z dnia 10 marca 2015 r. uchylił zaskarżone postanowienie, potwierdzając dopuszczalność skargi kasacyjnej o rozpatrywanej sprawie niezależnie od wartości przedmiotu zaskarżenia. Przedmiotem wątpliwości interpretacyjnych w sprawie II UZ 74/14 była bowiem kwestia podlegania obowiązkowym ubezpieczeniom społecznym, a dopiero w dalszej kolejności określenie podstawy wymiaru składek na te ubezpieczenia, tego bowiem dotyczył zarówno wniosek o interpretację inicjujący postępowanie przed organem rentowym, decyzja tego organu z dnia 19 października 2011 r., jak i wyrok Sądu pierwszej instancji z dnia 11 września 2012 r., co umknęło uwadze Sądu Apelacyjnego. Tym samym, zdaniem Sądu Najwyższego, sprawa mieści się w kategorii spraw wymienionych w art. 398² § 1 zdanie drugie k.p.c., w których skarga kasacyjna przysługuje niezależnie od wartości przedmiotu zaskarżenia. To z kolei powoduje, że odpada przyjęta za podstawę wydania zaskarżonego postanowienia przesłanka bezprzedmiotowości wniosku organu rentowego o wstrzymanie wykonania wyroku.

Wydanie postanowienia w niniejszej sprawie jest zatem oczywistą konsekwencją rozstrzygnięcia zapadłego w sprawie II UZ 74/14.

Kierując się przedstawionymi motywami oraz opierając się na treści art. 394¹ § 3 k.p.c. w związku z art. 398¹⁵ § 1 k.p.c., w odniesieniu do kosztów zastępstwa procesowego w postępowaniu zażaleniowym na podstawie art. 98 § 1 i 3 k.p.c. w związku z art. 99 k.p.c. oraz § 12 ust. 2 pkt 2 i § 11 ust. 2 rozporządzenia Ministra Sprawiedliwości z dnia 28 września 2002 r. w sprawie opłat za czynności radców prawnych oraz ponoszenia przez Skarb Państwa kosztów pomocy prawnej udzielonej przez radcę prawnego ustanowionego z urzędu (jednolity tekst: Dz.U. z 2013 r., poz. 490), Sąd Najwyższy orzekł jak w sentencji.